

Inkallad till rektorn

Erik Ivarsson om mjuka arbetsmetoder, och att stå med båda fötterna på korridorgolvet.

Flera före honom hade försökt. Men att driva en kommunal skola för döva och hörselskadade verkade svårt. Ända tills en rörlägggarson från Göteborg gav sig in i projektet med glöd och beslutsamhet. I år firar Kannebäcksskolan tioårsjubileum. Med sig i arbetsväskan har rektor Erik Ivarsson tre användbara karriäregenskaper: Han är envis, snäll och hörselskadad.

Text: Sara Norman Foto: Lars Ardarve

”HALLÅ!” Erik Ivarsson, rektor för Kannebäcksskolan i Göteborg, vinkar långt borta i skolkorridoren.

”Hej, och välkomna!” Så kommer han linkande fram och tar i hand. Ischiasnerven har ömmat i ett par veckor, men han har inte haft tid att gå till doktorn säger han. Det har varit bråda dagar för en rektor så här före skolstart. Men nu har det mesta fallit på plats med schema och förberedelser så han kan pusta ut. Och ringa sin läkare.

Annars ger han inte intryck av att vara den där stressade typen. Snarare avslappnad, med humorn som trogen följeslagare. Skrattet ligger långt framme och ramlar ut här och var mitt i meningarna. Han är ledigt klädd i beige linnekostym och ljusblå skjorta. Ingen slips förstås.

Skolan omtyckt av eleverna

Den avspända attityden är kanske en förutsättning för att på ett bra sätt hantera det som Erik Ivarsson värdesätter mest med yrket: elevkontakten.

– Det är definitivt det roligaste. Alla spontana möten varje dag blir till episoder, både små och stora, som ger mig många skratt. Eleverna är väldigt gulliga, säger han.

Kannebäcksskolan är en kommunal grundskola i Göteborg. Den är unik i det att den tar emot både döva och hörselskadade och elever med språkstörning.

Här finns också särskola och förskola. Eleverna har separerat undervisning, men är integrerade i skolans gemensamma kultur, där alla använder teckenspråk. Skolan startade 1994 under Erik Ivarssons ledning efter flera tidigare strandade försök att få till en bra samordnad skola för hörselskadade och döva barn i Göteborgsregionen.

Sedan starten har den stadigt växt och fått mycket uppskattning. Förra året invigdes nya lokaler och nu kan den stolta rektorn meddela att skolan bara får toppbetyg i kvalitetsundersökningarna.

Förutom rektorns lediga stil är det ytterligare en sak som underlättar relationen till eleverna, och det är det faktum att han själv är hörselskadad. Han har hörapparat på båda öronen.

– Jag tror de uppskattar att de har en hörselskadad rektor. Sen är vi flera bland personalen på skolan som är hörselskadade och döva. Chefen för administrationen och båda vaktmästarna till exempel. De blir förebilder för barnen, som själva kan se sig i en funktion som vuxna.

Hörselskadan ger respekt

Sin egen hörselskada ser han rätt och slätt som en tillgång i yrket. Själv ger det honom en större förståelse för elever och hörselskadade kolleger, och han tror att han i sin tur får större respekt från vuxna hörselskada-

de och döva, som kan värdera hans synpunkter utifrån hans dubbla perspektiv, både som hörselskadad och som skolmänniska.

Han har också haft nytta av hörselskadan då han har varit i diskussion med andra skolledare rörande elever som går integrerade i vanliga klasser, utan det stöd hörselskadade barn behöver.

– Då kan jag säga att jag, som själv är hörselskadad, vet, att även om det går bra för eleven, så skulle hon klara sig *ännu* bättre med ett annat stöd. Effekten av elevens skolgång är reducerad på grund av att hon inte får något stöd. Jag kan ta sats i min egen hörselskada och argumentera.

Hörapparaten innebar en lättnad

Själv hade han någorlunda bra, om än varierande, betyg i skolan. Litet a i svenska och AB i engelska. Ofta hette det att han var disträ, något som han i dag förstått hade med hörseln att göra. Hans hörselnedsättning är ärftlig, men det var först i 20-årsåldern som han förstod, och accepterade den. Ännu längre dröjde det innan han skaffade hörapparat.

Det gick till så att han var på en resa i jobbet tillsam-

mans med hörselvårdskonsulent Harriet Wiik, som han beskriver som en dam med bestämda åsikter.

– Hon spände ögonen i mig och sa ”Erik, du är hörselskadad. Du ska ha hörapparat! På båda öronen!”.

Och så fick det bli. Han skrattar åt minnet.

– Från den stunden jag började använda hörapparat förstod jag att jag borde ha gjort det för länge sedan. Det underlättade mycket. Det viktigaste var att jag blev mindre trött, berättar han.

På sätt och vis var det en slump att Erik Ivarsson hamnade där han är idag. När han som 24-åring sökte in till lärarhögskolan sökte han andra utbildningar samtidigt. Men det var bara till lärarhögskolan han kom in.

"Från den stunden jag började använda hörapparat förstod jag att jag borde ha gjort det för länge sedan. Det underlättade mycket."

I första antagningen stod han långt ner på reservlistan och började istället söka jobb. Alldeles vid terminsstarten hade han just fått anställning som spår-vagnsreparatör när de ringde från lärarhögskolan i Jönköping och sa att han var välkommen.

När han efter avslutad utbildning sökte sitt första lärarjobb ringde rektorn från skolan och erbjöd honom ett annat jobb istället för det han sökt. Han hade tidigare arbetat i fyra år på ett behandlingshem för drogmissbrukare och det gjorde honom lämplig för tjänsten som obs-lärare, vilket innebar att undervisa elever med olika beteendeproblem. Och det var där hans specialpedagogiska bana började.

Onödigt att vara sträng

15 år senare blev Erik Ivarsson chef för specialpedagogiska grundskoleenheten och ledde den fram till 1992, då han fick uppdraget att undersöka möjligheterna att starta verksamhet för döva elever i Göteborg.

Det var ingenting han fantiserade om när han som tioåring hade sitt första jobb som blomsterbud. Med cykel och spårvagn körde han ut blombuketter till födelsedagsfirare och andra jubilarer. Sedan började han knacka dörr och sälja Göteborgstidningen.

Han hade tidigt visat prov på företagsamhet genom att springa ärenden åt granntanterna hemma i arbetarstadsdelen Masthugget.

– Det låter som Anderssonskans Kalle, fnissar han. Det är när man berättar såna här historier man upptäcker att man har blivit gammal.

Gammal och gammal. Han föddes för 55 år sedan som son nummer två i en rörläggarfamilj. Ett par år senare kom lillebror. Den äldsta brodern dog i en druckningsolycka när Erik Ivarsson bara var tre år, och det blev ett tidigt trauma för familjen. Han har knappt

några minnen kvar av sin storebror, men han minns den stora sorgen.

– Jag minns en del arrangemang, som att vi fick åka och vara hos mormor och morfar när det var som värst för min mamma. Efter den händelsen kom hon fram till att man inte behövde vara sträng mot sina barn, så det blev väldigt mycket kärlek över till oss kvarvarande, sägen han och beskriver sin uppväxt som omhulad av kärlek.

Och det är något han själv tagit med sig upp i vuxen ålder. Att man inte behöver vara så sträng. Både i uppfostran av sin son, som nu är vuxen, och i sitt arbete med barn och ungdomar.

– Jag gav min son stor frihet, men med absoluta ramar. När det började gå för långt sa jag bara ”nu morrar jag”, och han hade en katt så han förstod tidigt det budskapet. Den inställningen hade jag också när jag var obs-lärare, berättar han.

Hängiven projektledare

Trivselbarometern visar på högtryck när han lufsar runt i skolan och slår sig i slang med eleverna i uppehållsrummet, eller sätter sig i matsalen och pratar med barnen om vilket fotbollslag som är bäst. Det verkar trevligt, ja snudd på gemytligt. En riktig mysfarbror, är det sådan Erik Ivarsson är?

– En varg i fårakläder, skojar biträdande rektor Per-Arne Bellfjord när jag ber om ett snabbt karaktärsutlåtande av hans chef, men lägger till att han är en duktig entreprenör som rott projektet Kannebäcksskolan i hamn.

Kommer man verkligen så långt med snällhet?

– Jag vill i alla fall inte vara stygg, svarar han själv. Men någon gång har jag väl tryckt till någon. Uppväxt i Masthugget som jag är har jag tidigt lärt mig att gå någon på dig är det bättre att bita ifrån kraftfullt. Sät-

Porträtt/Erik Ivarsson

Ålder: 55.

Yrke: Rektor för Kannebäcksskolan i Göteborg.

Bor: I en 100 år gammal skola i Kungälv, egenhändigt renoverad.

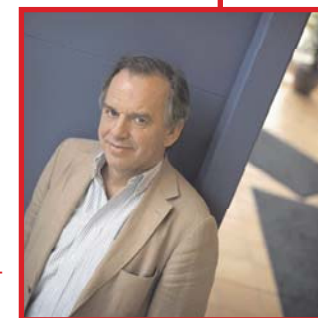
Familj: En vuxen son som bor i Stockholm.

Fritid: ”Kulturbyggnadsvård, litteratur och musik. Jag har lagt mycket pengar på en exklusiv stereoanläggning och lagt in riktig parkett i skolsalen hemma för fin akustik.”

Lyssnar på: ”Vinylskivorna med Rolling Stones och Animals står i en back i arbetsrummet, men jag lyssnar inte på dem längre. I stället lyssnar jag på jazz. Särskilt gärna på Anouar Brahem, som spelar oud, en tunisisk luta. Fascinerande musik, skön för hörselskadade.”

Läser: ”Gärna romaner, men också lyrik. Främst Tranströmer, Aspenström och Öijer. Där finns strofer som sitter som en skruv i själen”.

Hörselskada: Ärftlig hörselnedsättning. Hörapparatbärare.

ter man hårt mot hårt när det gäller mig så kommer det hårt tillbaka. Men själv driver jag sällan saker hårt.

Erik Ivarsson säger att hans arbetsmetod präglas av envishet och engagemang. Han höll på i elva år innan Kannebäcksskolan stod helt färdig i sin nuvarande form. Det tog fyra år längre än de hade räknat med och visst var det några som hoppade av under resans gång. Bitvis har det varit tungt, men mestadels inspirerande och han säger att han inte vill se sig som ett offer för sin egen ambition.

– Det är helt enkelt så att det här jobbet attraherar mig oerhört. Jag tycker varje dag är rolig, säger han och påpekar att då hörseln blir sämre är det inte så dumt att verka i en nisch där det är en merit. ☺

Bra kontakt. Erik Ivarsson tycker om att träffa eleverna och lyssnar gärna på dem. Han har tidigare arbetat i flera år som lärare innan han blev rektor för Kannebäcksskolan i Göteborg.

